

HOMILIE

van Mgr. Van den Hende bij de priesterwijding van Eli Stok, Kathedraal HH. Laurentius en Elisabeth Rotterdam, zaterdag 10 juni 2017

Numeri 11, 11b-12.14-17.24-25a

Hebreeën 5, 1-10

Lucas 12, 35-44

Broeders en zusters in Christus. Beste Eli, het is vandaag een bijzondere dag waarop we bisdombreed samenkomen om hier in de kathedraal jou tot priester te wijden. Er zijn ook velen uit het bisdom Haarlem-Amsterdam gekomen, waar je vele verbindingen hebt gelegd tijdens je studie en in het bijzonder ben je in het gezelschap van je familie.

Je bent geen stagiair meer of student. Je hebt als diaken de eerste stappen gezet in het diaconaat en pastoraat en het is vandaag dat ik jou als diaken mag wijden tot priester. Dat komt niet zomaar uit het niets, als zomaar een sprong voorwaarts, maar het is zorgvuldig voorbereid in het besef dat God je roept en nodig heeft.

Broeders en zusters, we hebben in deze viering als afsluiting van de openingsritus (collecta-gebed) gebeden voor de wijdeling. We hebben om dienstbaarheid (famulatio) gevraagd en om volharding (perseverantia). We mogen er niet aan voorbij gaan dat het ambt van priester een dienstwerk is. Bij de diaken zul je dat gauw herkennen, het woord diaken betekent dienaar. Maar als je priester wordt, mag je dat steeds doen getekend door de eerste wijding die je hebt ontvangen. Dienstbaarheid is belangrijk om niet te vergeten. Dienstbaarheid en volharding. Volharding vragen wil zeggen dat je niet alleen zelf de kracht opbrengt, maar dat door de priesterwijding de kracht en de lange adem wordt geschonken om het dienstwerk te vervullen.

We denken misschien bij dienstbaarheid allereerst aan een lange actielijst: waar je nodig bent, de handen uit de mouwen steekt en helpt. En bij volharding denken we misschien vooral aan zaken als: het moeilijk hebben, het druk hebben, doordoen en doorduwen. Toch is dat niet het eerste om te denken.

Als we in gebed aan de Heer om dienstbaarheid en volharding vragen, dan mogen we op de eerste plaats kijken naar Jezus zelf, die de Heer is en die ons roept en bijeenbrengt, die ons leven deelt, Gods Zoon die in onze wereld is gekomen (cf Joh. 3, 16-17; 1 Joh. 4, 9).

Dienstbaarheid is een uiting van de innerlijke gezindheid van onze Heer, van zijn hele persoon en zijn zending. De Heer waste de leerlingen de voeten bij het laatste avondmaal (Joh. 13). Hij is Heer en leraar, maar ook iemand die dienaar is. Jezus zegt dat Hij gekomen is om te dienen en niet om gediend te worden (Mt. 20, 28; Mc. 10, 45).

We lezen vandaag in het evangelie een prachtige gelijkenis, waarin de leerlingen opgeroepen worden om waakzaam te zijn en de lampen brandend te houden tot de heer komt, de heer van het huis. Bijzonder is dat als de heer van het huis komt en hij de dienaar ziet, dan zegt hij niet: stook de kachel op en reik mijn

pantoffels aan! Nee, als eerste stap bedient hij zijn dienaren. Jezus, de Heer van de Kerk, gaat ons voor op de weg van de dienstbaarheid, de voetwassing, de dienst aan zijn dienaren tot het uiterste.

En volharding is niet allereerst een kwestie van de tanden op elkaar en dapper doorduwen, maar kijken en opzien naar Jezus. De Hebreëen brief schetst hoe Jezus Christus hogepriester is. De Heer heeft volgehouden in tegenspoed en lijden, tot in de dood. Hij heeft in de school van het lijden gehoorzaamheid geleerd en is oorzaak van heil voor ons allen geworden.

We bidden voor die twee dingen, dienstbaarheid en volharding, in het licht van het leven van de Heer, hoe Hij ons tegemoet is getreden in dienstbaarheid en volharding.

Broeders en zusters, vandaag mogen we vieren dat Eli priester wordt en ten volle ja zegt om de roep van de Heer te aanvaarden in dienstbaarheid en volharding. Ja zeggen is niet iets voor alleen vandaag, maar elke keer opnieuw mag je als priester ja zeggen tegen de Heer die je kracht geeft door de handoplegging en het gebed, de Heer die je aanspoort en je geen rust geeft (2 Kor. 5, 14), maar die je ook de vrede schenkt.

Werken als priester is niet eenvoudig. Er zijn prachtige taken, zoals het samen vieren van de sacramenten en bidden, mensen troosten en mensen begeleiden op de weg van het geloof. Daar mag je soms de vruchten van zien. Maar er is ook de volharding nodig in tijden die moeilijk zijn. Je zult zoals Mozes maar op weg zijn met mensen door de woestijn en al gauw begint het geklaag. En dan zie je dat ook Mozes begint te klagen: Heer, ziet u niet hoe het volk zich telkens tot mij keert, moet ik er helemaal alleen voor zorgen? Hij weet zich geroepen en zegt: Heer, U kunt er iets aan doen. Maar God vraagt volharding en neemt niet alles over. De leiding van God neemt niet weg dat ook Mozes moet handelen. Dat blijft ook als het zwaar is en je weinig medewerking lijkt te krijgen. En dan zegt God tegen Mozes: Zoek zeventig mannen die leiders en oudsten kunnen zijn. En zo volgt op de klacht van het volk en na de klacht van Mozes, die ten diepste een roep is in vertrouwen op God, het besef dat de taak van Mozes blijft, maar dat hij het samen met anderen mag volbrengen. In de dienst van de Heer wordt volharding gevraagd, maar ook het besef dat God ons nooit boven onze krachten beproefd, al lijkt het wel eens zwaar en uitzichtloos.

Broeders en zusters, bidden om een houding van dienstbaarheid en volharding is niet iets wat we alleen vandaag voor Eli moeten doen, dat zouden we elke keer opnieuw in gebed aan de Heer moeten vragen, want het is een dienstwerk in en met de Kerk en ons voortdurende gebed is een goede manier om Eli te steunen in zijn werk als priester.

We zijn niet over een nacht ijs gegaan. Eli is gevormd door zijn studie en opleiding en door zijn familie. En aanwezig is pastoor De Maat die Eli destijds in Zeeland voorbereid heeft op het vormsel, mensen van de Tiltenberg zijn hier, van Bovendonk en Vronesteyn. De weg als priester is een weg met de Heer en met velen. Het is een weg waar steeds weer nieuwe mensen aan mogen sluiten. Eli, jij hebt het vermogen mensen aan je te binden, aan de Kerk en Christus. En je weet jezelf te verbinden met mensen. Het jongerenkoor Faith dat vandaag hier ook zingt, is daar een teken van.

Broeders en zusters, we mogen de priesterwijding van Eli vieren vandaag, in het besef dat het belangrijk is te vragen om dienstbaarheid en volharding bij het volbrengen van het dienstwerk des Heren. En wat daarvoor nodig is. De lendenen omgord, hoorden we in het evangelie. Wat houdt dat in? In de bijbelse tijd liep men in lange kleden, zoals dit liturgische kleed lang is. Maar in een lang kleed kun je niet de vloer vegen. Als je het opbindt, ben je klaar om aan het werk te gaan. Je lendenen op deze wijze betekent ook dat je eer brengt aan de Heer door daadwerkelijk je bereidheid tot werken te tonen aan God die je roept en die mensen aan zich bindt.

We mogen vieren dat de Heer ons roept. Ik hoop dat er onder u mensen in de kerk zijn die nadenken over hun roeping tot het huwelijk, het priesterschap, het diaconaat en het religieuze leven. En over hoe de Heer kracht kan geven aan ieder van ons overeenkomstig onze roeping.

We leggen niet de hele zending van de Kerk bij jou neer Eli, maar we zullen samen moeten werken in kracht van de Geest. In antwoord op de roepstem van de Heer om de zending van de Heer te volbrengen, en daarin mogen we elkaar aanspreken om dienstbaar te blijven en te volharden. En we mogen ons verheugen over de talenten die de Heer aan ieder van ons geeft in zijn royale genade en nabijheid elke dag, om met liefde en hoop te bouwen aan het rijk van God.

Eli, moge de Heer je gelukkig maken. Als naaste medewerker van de bisschop mag je als priester de eucharistie vieren, het sacrament van boete en verzoening toedienen en de andere sacramenten. Moge de Heer je nabij zijn en volharding schenken bij het vervullen van deze taak van heiliging, bij de verkondiging van het evangelie en bij opbouw van het volk van God. Amen.